

N:o 28.

Ank. till Riksd. kansli den 28 februari 1899, kl. 12 midd.

*Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af
33 § i förordningen om kyrkostämman m. m.*

I en inom Andra Kammaren väckt och till lagutskottet hänvisad motion, n:o 79, anför herr *A. Petersson* i Påboda:

»År 1896 beslöt Riksdagen för sin del, att i kongl. förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862 skulle under § 56 intagas följande nya stadgande: »kommunalnämnden utser för hvarje år inom sig en kassaförvaltare.» Detta beslut godkändes af Kongl. Maj:t, hvadan förändringen sedan 1897 är lag. Då en hvar ledamot i kommunalnämnden gemensamt med de öfrige, enligt samma förordning, är ansvarig för de medel nämnden har under sin förvaltning, var det endast rätt och billigt, att med ansvarsskyldigheten förenades rätten att bestämma hvem ibland dem som skulle handhafva medlen, och att en fullt tydlig bestämmelse derom intogs i lagen.

I kongl. förordningen om kyrkostämman m. m. den 21 mars 1862 stadgas emellertid i § 33 för kyrko- och skolråd alldeles samma ansvarsskyldighet i fråga om medel, hvilka stå under dess förvaltning, som för

kommunalnämnd äro gällande, men någon bestämmelse rörande handhavandet eller förvaltningen af medlen finnes icke. I följd häraf har den praxis äfven i detta fall naturligen utbildat sig, att ordföranden, här sjelfskrifven, också blifvit den sjelfskrifne kassaförvaltaren. Äfven om man icke med skäl kan påstå, att synnerligt afsevärda eller ofta upprepade olägenheter härigenom uppstått — sådana exempel saknas likväl icke —, så kan det dock för de ansvarige ledamöterna stundom vara önskvärdt, att kassan lägges i andra händer. Men äfven om så är förhållandet och om än lagen icke kan sägas lägga bestämdt hinder i vägen härför, är det tydligen af grannlagenhets-skäl svårare att bryta med den häfdvunna seden, så länge det tydliga stadgandet om val af kassaförvaltare saknas i lagen. Å andra sidan skulle det för mången kyrko- och skolrådsordförande säkert vara en behöflig lättnad i trägna göromål, om han med stöd af en dylik förändring kunde blifva af med kassaförvaltningsbestyren.

Dessutom torde konsekvensen jemte rätt och billighet fordra, att nu omförmälda förordningar, hvilka äro hvarandra fullkomligt lika deruti, att de inom hvart sitt område ålägga gemensam ansvarsskyldighet, äfven bringas i öfverensstämmelse med hvarandra med hänsyn till rätten att utse kassaförvaltare, och denna rätt tydligt uttalad.

På grund häraf och då enligt mitt förmenande samma skäl, hvilka föranledde den omnämnda förändringen i förordningen om kommunalstyrelse, till fullo motivera en dylik förändring i kyrkostämmoförordningen, tillåter jag mig vördsamt föreslå, att Riksdagen ville för sin del antaga följande

Lag

angående ändrad lydelse af § 33 i förordningen om kyrkostämma m. m. den 21 mars 1862.

Härigenom förordnas, att § 33 i förordningen om kyrkostämma m. m. den 21 mars 1862 skall hafva följande ändrade lydelse:

§ 33. Kyrkoråd och skolråd utse för hvarje år inom sig en kassaförvaltare.

En hvar ledamot af kyrkorådet eller skolrådet ansvarar gemensamt med de öfrige för de medel, detsamma under sin förvaltning haft, äfvensom för de säkerhetshandlingar, mot hvilkas antaglighet han icke till protokollet gjort anmärkning. Denna ansvarighet fortfar till dess förvaltningen blifvit antingen af kyrkostämman eller, om klander an-

ställes, af vederbörande domstol godkänd, eller ock till dess natt och år efter räkenskapernas aflemnande förflutit, utan att klander i laga ordning blifvit anstaldt.»

Utskottet vill till en början framhålla att, enligt gällande bestämmelse i förordningen om kyrkostämman m. m., kyrkoråd och skolråd äro oförhindrade att åt annan än ordföranden uppdraga förvaltningen af de åt dem öfverlemnade kassor. Deras befogenhet i sådant afseende torde icke vara underkastad någon inskränkning, utan ega de att till kassaförvaltare utse den person de finna lämpligast vare sig utom eller inom kyrkorådet eller skolrådet. Utskottet har sig också bekant fall, då kyrkoråd och skolråd begagnat sig af sin rätt att välja kassaförvaltare utom sin egen krets.

Att genom antagande af motionärens förslag inskränka denna rätt och tillförbinda kyrkoråd och skolråd att inom sig utse kassaförvaltare kan utskottet ej förorda. Vål kan det, såsom motionären anført, stundom möta svårigheter för kyrkorådet eller skolrådet att begagna sig af rättigheten att utse särskild kassaförvaltare, i det att sådan åtgärd lätt komme att anses såsom ett uttryck af misstroende mot ordföranden, men denna omständighet bör, derest den befinnes förtjena beaktande, föranleda till ett stadgande om skyldighet för kyrkoråd och skolråd att utse kassaförvaltare, vare sig inom eller utom rådet, och ej, såsom motionärens förslag, leda till inskränkning af den rätt, de nu ega.

Utskottet hemställer alltså,

att förevarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 28 februari 1899.

På lagutskottets vägnar:

K. S. HUSBERG.

Reservation af herr J. Andersson, som ansett, att motionen bort af utskottet tillstyrkas.
